

[Socialministeren.]

sørget for, at pensionister kan få fodpleje, og at kommunerne giver tilskud til at betale behandlingen af rådighedsbeløbet.

Nyt i forhold til loven af 1964 er, at daghjem og rekreationshjem og andre særlige hjem for pensionister skal kunne godkendes efter loven med den virkning, at de derved kommer ind under bestemmelserne om godkendelse af planer, tilsyn og refusionsregler. Nye former for hjem er ved at blive skabt, og det er ønskeligt, at der bliver mulighed for at godkende dem.

På et enkelt punkt har jeg ændret lovforslaget i forhold til det forslag, der blev fremsat af den tidligere socialminister. Jeg er enig med den tidligere minister i, at kommunerne bør have pligt til at indgå overenskomst med hjem, der har 8 pensionister eller flere, således at grænsen ikke som efter den gældende lov bliver 12. Jeg mener imidlertid, at det er tilstrækkeligt, at en overenskomst medfører, at der skal være kommunalt tilsyn med hjemmet, at pensionisterne er optaget på hjemmet på samme økonomiske vilkår som på de større hjem, så at kommunerne betaler for pensionisterne på samme måde som på kommunale hjem eller på de større private hjem. Efter forslaget skal det imidlertid ikke kræves, at hjem med mellem 8 og 12 pensionister skal være selvejende institutioner. Jeg anser det for upraktisk, at så små hjem skal etableres som selvejende institutioner, og tror, at der også er brug for disse små, privatejede hjem i omsorgsarbejdet.

Jeg har endvidere i forslaget indsat en bestemmelse om, at loven skal revideres i folketingsåret 1971-72.

Disse ændringer har jeg ment at måtte optage i forslaget før fremsættelsen. Det er imidlertid ikke udtryk for, at der ikke er grundlag for andre ændringer.

Det fremgår af forhandlingerne under første behandling og folketingsudvalgets spørgsmål til den tidligere socialminister, at der er ønsker om visse ændringer i forhold til lovforslaget, og jeg er interesseret i at forhandle om disse ændringer. Det er også min hensigt selv at stille nogle ændringsforslag som følge af, at der bliver givet særlige regler om hjemmehjælpernes forhold i en lov om

husmoderafløsning og hjemmehjælp, som jeg samtidig fremsætter forslag om i tinget.

Jeg har foreløbig ment det rigtigt, at de spørgsmål, som tidligere har været rejst, nu afklares under behandlingen af lovforslaget i tinget, således at der efter et udvalgsarbejde stilles ændringsforslag, og jeg er rede til at forhandle om de spørgsmål, der måtte opstå. Jeg skal derfor anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om husmoderafløsning og hjemmehjælp*.

I loven af 24. april 1963 om husmoderafløsning er det foreskrevet, at loven skal optages til revision i folketingsåret 1967-68. Et forslag til en revideret husmoderafløsningslov blev da også i november 1967 fremsat af ministeren for familiens anliggender, men forslaget bortfaldt ved opløsningen af folketetinget.

Husmoderafløsningsloven har hidtil kun omfattet den egentlige husmoderafløsning, d. v. s. den midlertidige hjælp, der kan ydes et hjem under husmoderens sygdom, medens bestemmelserne om den mere varige bistand, hjemmehjælp til invalide- og folkepensionister, har været at finde først i invalide- og folkepensionslovene og siden 1. april 1964 i loven om omsorg for invalidepensionister og folkepensionister. Jeg finder det imidlertid praktisk at samle reglerne om disse to bistandsordninger i én lov. I mange kommuner administreres husmoderafløsning og hjemmehjælp under ét, og det er i adskillige kommuner det samme korps af kvinder, der udsendes snart som husmoderafløser, snart som hjemmehjælper, alt efter behovet for de to former for hjælp. Som begrundelse for, at reglerne nu foreslås samlet i én lov, kan også nævnes, at husmoderafløser og hjemmehjælper kan deltage på samme vilkår i de uddannelseskursus, der tilrettelægges af socialministeriets konsulent ved husmoderafløsning.

Bortset fra den betydningsfulde ændring, at reglerne om husmoderafløsning og om hjemmehjælp nu samles i én lov, opretholdes som helhed de bestående regler. Det er mit indtryk, at disse regler har været tilfredsstillende. For begge ordninger gælder, at de er obligatoriske fra 1. april 1968, d. v. s. at